

Patimile lui Isus Hristos

Analiză critică a filmului

Hans-Werner Deppe

© SoundWords, Online începând de la: 22.09.2018, Actualizat: 24.09.2018

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Remarca redacției:

Dragă cititorule,

Filmul lui Mel Gibson „The Passion” a provocat multe discuții. Dacă în cele ce urmează am preluat acest articol, atunci o facem nu pentru că noi tăgăduim că filmul acela ar putea avea aici și acolo unele efecte pozitive. Însă noi suntem convingși și de faptul că în toate cele referitoare la Domnul nostru minunat, în primul rând este vorba de o problemă morală și nu de aspecte artistice. Însă ca creștini suntem solicitați în orice caz să verificăm totul pe baza Cuvântului lui Dumnezeu și înaintea Domnului și a conștiinței noastre să ajungem la o convingere fermă, chiar dacă la unul sau la altul este alta. Dorim ca acest articol să ofere un ajutor în privința aceasta.

Introducere

La data de 18 martie 2004 a început să ruleze în cinematografele din Germania un film al lui Mel Gibson, care prezintă ultimele 12 ore dinaintea răstignirii lui Isus. Inițial el trebuia să ruleze abia de la 8 aprilie, însă pe baza succesului enorm, pe care l-a avut în SUA (acolo începând din 25 februarie) și pe baza cererilor mari termenul de start a fost mutat mai înainte. În SUA filmul s-a plasat pe locul al cincilea în ceea ce privește succesul în lansarea în cinematografe a tuturor timpurilor. El a fost primit cu mare euforie în mod deosebit de creștinii tuturor denominațiilor. Acest articol însă va prezenta unele contraargumente serioase împotriva acestui film.

Deja în prealabil s-a făcut mare vâlvă în jurul lucrării – pe de o parte, pentru că ea a fost alcătuită cu accent dușmănos antiiudaic, pe de altă parte deoarece creștinii tuturor confesiunilor au salutat apariția filmului și voiau să-l folosească în scopuri misionare. Nu numai furorile în jurul filmului lasă să se presupună că el va avea o mare rezonanță ca film religios: cu 19 procente bilete de intrare comandate mai dinainte la vânzările online „Fandango” filmul „The Passion of Christ” este Top Seller în întreaga țară. Cu 2.000 de copii filmul este lansat în SUA așa cum numai așa-numitele Blockbustern (Top-Hits) sunt lansate.

În SUA filmul „The Passion of Christ” rulează în mii de cinematografe începând deja de la 25 februarie. În ziua lansării, unele cinematografe au rulat filmul continuu începând de la ora 7 dimineața și până la miezul nopții. Firme mari au cumpărat contingente enorme de bilete de intrare, multe biserici au închiriat întreaga sală a cinematografului. În Texas un membru al unei biserici baptiste a cumpărat 6.000 de bilete de intrare, ca să le împartă la populație, 1.000 de bucăți le-a dat Seminarului Teologic Dallas

(www.crosswalk.com/fun/movies/1244867.html).

Violență nemascată

În SUA filmul a fost încadrat din cauza brutalității evidente ca „R-rated” (nepermis pentru

tineri). El este de nespus de plin de sânge, arată cea mai dură brutalitate în filmări de aproape.

Criticul de film al ziarului Berliner Morgenpost (8.2.2004) scrie:

Filmul începe cu o lovitură de pumn dată noaptea și începând din acest moment Isus din Nazaret ne privește numai cu ochiul stâng. Ochiul drept rămâne începând de atunci umflat. ... Tâlharii nu pot ataca mai brutal decât este prezentat în acest film. Este spargerea crucifixelor exfoliate și a troițelor în descompunere de la marginea drumului în lumea ilustrației virtuale. ... În curtea lui Pilat stau picioarele viguroase ale biciuitorilor într-o ploaie mărunță de sânge. Un porumbel zboară peste curtea lăuntrică pe un cer albastru. Când ei târăsc pe pietre jertfa lor lipsită de putere, capul lui Isus se pleacă spre înapoi ... și împreună cu el întreaga perspectivă: o lume întoarsă cu capul în jos. În apa ligheanului lui Pilat se reflectă apa cu care Isus a spălat picioarele ucenicilor cu o seară înainte, în mâinile Lui încovoiate de durere pe cruce se reflectă mâinile Sale, cu care El în seara anterioară a frânt pâinea. Chamsin [vântul pustiei] întunecă ziua senină, întunecimea îngrozitoare a pustiei acoperă cerul groazei Ierusalimului. Un corb fâlfâie spre grinda crucii vecinului din stânga și vrea să scoată ochiul batjocoritorului ... așa cum Jim Caviezel, interpretul principal al lui Gibson, Îl prezintă aici pe Isus din Nazaret, nu a făcut-o nici un artist până acum. Suprerealistic de brutal. El readuce figura liturgică răpită de mii de ani într-o prezență șocantă. O figură, bătută în cuie și străpunsă, care cu maxilarul lovit și plin de sânge șoptește tâlharului de lângă el: ‚Astăzi vei fi cu Mine în Paradis’.

Mel Gibson își cunoaște meseria – filme de acțiune. Astfel el folosește diferite efecte speciale de filmare, ca să mărească efectul șocant, și în afară de aceasta folosește ceață uscată, ecou de tunet și filmări cu încetinitorul în cadrul scenelor deosebit de brutale și sângeroase.

Un critic de film scrie:

The Passion arată brutalitatea într-o claritate și caracter nemilos de neimaginat. Cum poate fi cineva în stare să reziste să privească până la sfârșit acest film este o enigmă. Sânge, sânge, pretutindeni sânge. Brutalitatea, de care Isus are parte, este sadică și grotescă. Practic a doua parte arată un martiriu corporal cum nici un alt film mai dinainte.

Un altul a evaluat filmul ca fiind nebiblic și necorespunzător realității, căci Isus de mult ar fi fost mort, înainte să fie răstignit, dacă într-adevăr mai înainte ar fi fost maltratată așa cum este prezentat în film.

David Denby, renumitul critic de film al publicației „New York” ajunge la concluzia, filmul ar fi „unul din cele mai barbare filme ale istoriei cinematografiei” – „preocupare intensă cu moartea care duce la îmbolnăvire”. Relatăriile spectatorilor confirmă că scenele de suferință prezentate foarte detaliat, minute în șir, cu siguranță sunt de nesuportat.

În cultura noastră a teroarei de divertisment în mas-media, a realității TV și setei de senzații se pune întrebarea: Nu este târât Fiul lui Dumnezeu într-o arenă de gladiatori romani pentru a satisface și mai mult setea de sânge a mulțimilor? Pentru unii spectatori abrutizați s-ar putea

ca filmul să fie un provocator de groază de o artă deosebită. În felul acesta mânia lui Dumnezeu și judecata asupra păcatului sunt degradate la forma de divertisment.

Noi trebuie să ne întrebăm: De ce Dumnezeu în Cuvântul Său a descris suferințele lui Hristos așa de deosebit de rezervat? Evangheliștii inspirați ar fi putut descrie de exemplu, cum arăta Domnul după ce a fost biciuit, cum pretutindeni curgea sângele, și așa mai departe. Biblia procedează în privința aceasta cu totul altfel decât filmul lui Gibson. Și în cele mai grele trei ceasuri de pe cruce Dumnezeu a învăluit înfățișarea lui Hristos chiar în întuneric. Dacă prezentarea neînvăluită din filmul *Passion* este dorită de Dumnezeu, atunci ar trebui să se creadă că Biblia descrie insuficient suferințele Domnului. Nu, Biblia este adevărata putere spirituală a lui Dumnezeu, deseori așa de liniștită ca susurul blând al unui vânt (1 Impărați 19.11-13). Prin aceasta păcătoșii sunt treziți spiritual – și nu prin mania de a alerga după efecte carnale, ca în acest film.

Înseamnă aceasta că suferințele lui Hristos nu au fost așa de brutale, precum sunt prezentate în acest film? Dimpotrivă. Pe Golgota a fost vărsată toată mânia lui Dumnezeu asupra Mântuitorului făcut păcat (2 Corinteni 5.21), (arătată de exemplu în Psalmul 22; 38; 42; 69; 88; 102 și alții). Cum ne putem noi da seama ce înseamnă aceasta? Cum putem reflecta cum se cuvine la aceasta? Cum poate mărimea acestei jertfe să se întipărească în inimile noastre, pentru ca astfel să se înalțe adevărata adorare? Printr-un film Hollywood? Nu, nici o artă omenească nu poate prezenta aceasta! Dar nu este reprobabil, când un film încearcă să imite întrucâtva acest eveniment solemn îngrozitor? Nici o încercare, oricât de fidelă ar fi ea, nu-și poate revendica acest drept – și cu atât mai puțin prin efecte de șoc cinematografice de groază. „Cine cunoaște puterea mâniei Tale și furia Ta, potrivit cu temerea de Tine?” (Psalmul 90.11).

Într-adevăr efecte cu rezultate ecumenice

Mel Gibson a avut grijă, ca filmul său să devină cunoscut la toate persoanele cheie ale tuturor confesiunilor creștine și l-a prezentat la aproximativ 10.000 de păstori ca versiune anticipată. În felul acesta filmul obține un uimitor efect larg ecumenic: Billy Graham, pe care l-a vizitat Gibson, ca să-i prezinte filmul, a laudat filmul în cele mai înalte tonuri. Lucrarea misionară studențească „Campus pentru Hristos” sprijină filmul și a pus la dispoziție în internet în „The Passion Toolbox”, la care contribuie printre alții și „Billy Graham Evangelistic Association” și „Josh McDowell Ministry” (www.thepassiontoolbox.com). Rick Warren a invitat 4.500 de conducători de comunități creștine în biserica lui Saddleback, ca să le prezinte o variantă anticipată a filmului. După aceea a apărut Mel Gibson ca vorbitor. Și Bill Hybels, pastor principal al bisericii Willow-Creek, susține cu tărie filmul. Misiunea americană „Mission America Coalition” (MAC) vrea cu ajutorul filmului „să influențeze pozitiv cultura noastră”. Filmul ar fi „o ocazie enormă pentru creștinii din întreaga Americă să facă cunoscut oamenilor pe Isus Hristos”. Președintele MAC speră, ca „prin film zeci de mii să vină la credința în Isus Hristos”.

Când Mel Gibson a prezentat fragmente ale filmului unei adunări „a oamenilor de afaceri ai evangheliei depline”, a avut parte de ovații ale oamenilor stând în picioare. După aceea fiica președintelui organizației și-a pus mâinile peste Gibson și a rugat pe Isus „să lege pe satan,

să lege presa, aceasta Te rugăm, Doamne!” (Peter Boyer, „The Jesus War”, în „The New Yorker”, 15 septembrie 2003).

„*Worship Leader Magazine*” relatează în ediția din februarie 2004 despre film:

„Niciodată înainte nu a existat un film ca acesta! Puternic, schimbător de viață, o ocazie unică pentru evanghelizare și ucenicie.”

Willow-Creek-Pastor Lee Strobel spune:

„Filmul despre patimile lui Hristos va copleși pe spectatori și va da un apetit extraordinar oamenilor, să afle mai multe despre Isus. Eu rog pe creștini să invite pe prietenii lor care caută lucruri spirituale să privească împreună cu ei acest film.”

Așa cum relatează „*New York Times*”, mulți consideră acest film ca cea mai bună posibilitate de evanghelizare începând de la Billy Graham, unii îl consideră chiar cel mai bun mijloc de evanghelizare în cei 2000 de ani.

Publicația americană evanghelică „*Christianity Today*” scrie chiar:

Mulți creștini tradiționali (atât catolici cât și protestanți) vor vedea acest film și vor simți ca și cum Gibson i-ar fi stropit cu sângele salvator, așa cum preoții israeliții stropeau pe altar sângele jertfei de ispășire”. (<http://www.christianitytoday.com>)

Este însă Hollywood-sânge artificial, ineficient, și credința nu vine din privire, ci din auzirea Cuvântului lui Dumnezeu (Romani 10.17).

Robert Schuller a primit o prezentare personală a filmului și după aceea a spus lui Mel Gibson:

„Nu este visul tău, ci este visul lui Dumnezeu. El ți l-a dat, deoarece El știa că tu nu-l vei lepăda. Încede-te în el.”

Filmul a fost recomandat de psihologul James Dobson și Don Hodel, președintele „Focus on the Family”. Ted Haggard, președintele „Uniunii naționale a evangheliștilor” americani (NEA) l-a denumit pe Gibson ca „Michelangelo al generației actuale”. American Tract Society anunță pe pagina ei de internet, că filmul ar fi „una din cele mai mari ocazii evanghelice ai ultimilor 2000 de ani”. Teen Mania relatează, cel puțin 3000 de conducători ai tinerilor au procurat seturi de material, ca să facă cunoscut tinerilor cum prin film ei pot avea bucurie față de Hristos. „Liga catolică” a procurat 1.200 de bilete de intrare cu 9,75 dolari biletul și le oferă membrilor ei la prețul de 5 dolari. „Patimile lui Hristos” au fost prezentate și membrilor secretariatului de stat al Vaticanului, sfatului papilor pentru comunicarea socială și ai congregației pentru doctrina credinței, și toate aceste autorități romano-catolice își exprimă cea mai înaltă considerație a lor.

Faptul că mii de persoane de conducere creștină văd filmul și îl apreciază pozitiv (de exemplu

cei 4.500 în Saddleback), fără ca nici unul să nu manifeste vreo rezervă critică, este foarte uimitor și te determină să te întrebi: Ce s-a întâmplat cu creștinătatea? Nici măcar purtătorii de responsabilitate nu mai cunosc Biblia și nu le mai dă nimic de gândit când văd filmul, în timp ce Dumnezeu a interzis categoric atât să se facă tablouri ale Lui, precum și să se adauge ceva la Cuvântul Său?

Catolicul înfocat Mel Gibson

Mel Gibson aparține unei grupări catolice „fundamentaliste” cu reputație proastă, care respinge al doilea Conciliu al Vaticanului ca fiind prea progresist și citește slujbele în latină, nu permite carne în ziua de vineri și este împotriva ecumenismului.

În apropiere de locuința lui în California, Gibson a construit propria lui biserică („Familia sfântă”). În timpul filmărilor Gibson a frecventat în fiecare dimineață o slujbă catolică ca să fie „total curat”.

Filmul „*Patimile lui Hristos*” este complet în aramaică și latină, spectatorul trebuie să înțeleagă cele spuse cu ajutorul subtitrării. Textul filmului a fost tradus în aramaică și latină de preotul iezuit William Fulco.

Când Gibson a fost întrebat de un protestant într-un interviu, dacă el crede că poți fi mântuit în afara bisericii romano-catolice, Gibson a răspuns: „În afara bisericii nu este mântuire.” (*The New Yorker*, 15 septembrie 2003) Aceasta este și doctrina oficială a bisericii romano-catolice care nu poate greși. El declară deschis pe Maria ca „Împreună salvatoare” (<http://christianitytoday.com>).

Biblia sau misticism catolic?

În ceea ce privește conținutul, filmul nu se bazează numai pe Biblie, ci și pe viziuni ale misticelor Anna-Katharina Emmerich și Maria von Agreda.

Gibson afirmă, că el ar fi fost inspirat de Duhul Sfânt la alcătuirea filmului. Însă totodată spune, cartea lui Emmerich „*Suferințele amare ale Domnului nostru Isus Hristos*”, care conține viziunile ei, ar fi căzut din biblioteca lui, și drept urmare el a citit-o și de acolo a primit impulsurile și detaliile pentru film. Emmerich „mi-a oferit materialul, care altfel niciodată nu mi-ar fi venit în minte”, a spus el. (*The New Yorker*, 15 septembrie 2003).

Anna-Katharina Emmerich (1774-1824, compară cu <http://www.bautz.de>) era o călugăriță germană, despre care se relatează lucruri extrem de ciudate, însă specifice misticiei catolice: ea ar fi purtat la mâini și picioare „stigmata” sau cicatricile lui Hristos. Din naștere ea a avut o minte deosebită și putea înțelege latina liturgică deja de la prima ei vizită la slujba religioasă. În ultimii doisprezece ani ai vieții sale ea ar fi mâncat numai hostia de la serviciile religioase.

Viziunile ei despre viața lui Hristos au fost publicate în anul 1824 sub titlul „*Suferințele amare ale Domnului nostru Isus Hristos*”. O altă carte cu viziunile lui Emmerich tratează viața fecioarei Maria și este făcută cunoscut cu următorul text: „Această carte este plină cu relatări

sfinte, neobișnuite, care nu sunt cuprinse în evanghelii. Aceste relatări completează și ilustrează povestirile biblice într-un fel care fac cu adevărat vii pasajele biblice respective.” Deci aceste presupuse viziuni depășesc chiar Biblia.

Presupusele viziuni ale lui Emmerich despre suferințele lui Hristos descriu biciuirea și răstignirea Lui cu multe detalii, care nu se întâlnesc în Biblie. De exemplu ea afirmă că Isus „a tremurat și s-a răsucit ca un vierme sărman” și că El, atunci când a fost bătut, „a strigat cu voce stinsă și plângere deosebit de înduioșătoare”. Emmerich afirmă chiar, că Isus „a privit ținută la chinătorii Lui și ar implorat îndurare de la ei”. În afară de aceasta pe umerii Lui erau rănilor cele mai rele și cele mai dureroase.

Ce însemnătate are Emmerich pentru catolicism, rezultă clar din faptul că dogma romano-catolică a „primirii Mariei în cer” se bazează pe viziunile ei. Biserica catolică nu a putut da o sursă mai bună pentru aceasta.

Maria von Agreda (1602-1665) era de asemenea o călugăriță, mistică și vizionară. Ea a avut deseori parte de transă și a afirmat chiar, că ea ar putea părăsi corpul ei și învăța pe oameni în țări depărtate. Cartea ei „Cetatea mistică a lui Dumnezeu” conține viziunile ei despre viața fecioarei Maria, care sunt cu totul în afara Bibliei și afirmă, Maria ar fi încununată în cer de toate cele trei persoane ale Dumnezeirii și a fost pusă domnițoare peste toți îngerii și peste toți oamenii.

Ziarul „*Berliner Morgenpost*” a tipărit la 8.2.2004 impresiile corespondentului lui italian:

Este o capodoperă, pe care Mel Gibson a realizat-o nu numai pe baza Scripturii, ci mult mai mult chiar din duhul vechii liturghii romane, din arta semnelor și tablourilor sfinte și din sulul scris vorbitor al giulgiului din Torino ... În sala cinematografului, unde înapoia și înaintea mea se auzeau mereu plânsete ușoare, devine clar, că în acest film este o putere lăuntrică care poate determina chiar și pe papa să spună ceva, pe care de fapt nu are voie să-l spună.

Se spune că el ar fi aprobat filmul, spunând: "Este așa cum a fost", ceea ce la scurt timp după publicare a fost dezmințit.

Conținuturi nebiblice cu scoaterea în evidență a Mariei

Deoarece filmul lui Mel Gibson se sprijină pe viziunile numite mai înainte nu este surprinzător că privind din punct de vedere biblic el include multe rătăciri. Unele exemple: în grădina Ghetsimani nu este un înger care îl ajută pe Hristos, ci diavolul care ispitește pe Isus cu întrebarea de neocolit: „Cum poate cineva să poarte păcatele lumii întregi? Aceasta este prea mult.” Având această perspectivă, Isus este aproape să cedeze. Când Isus a fost arestat și dus la casa marelui preot, El este bătut așa de rău, că a căzut la pământ și a fost aruncat de pe un pod. După ce a fost biciuit, Maria îngenunche la picioarele Lui și șterge sângele cu un ștergar, pe care ea l-a primit mai înainte de la soția lui Pilat (ea este venerată în catolicism ca „sfânta Claudia”). Maria îi ajută pe drumul spre cruce și Isus îi spune: „Iată, Eu fac totul nou.” Maria și diavolul permanent prezent par să fie singurii care înțeleg ce se petrece aici.

De altfel în film diavolul este prezentat printr-o femeie, actrița Rosalinda Celentano. Într-o scenă grotescă, nereală apare această „diavoliță” cu un baby la biciuirea lui „Isus”. Însă când aparatul de filmat arată fața copilului, acesta se dovedește a fi o ființă monstruoasă cu trăsăturile unui matur și păr pe spate, care batjocorește pe Cel biciuit și râde de El. Potrivit lui Mel Gibson scena aceasta trebuie să-l pună în încurcătură pe spectator și să îl șocheze (www.christianitytoday.com). Scena este cu adevărat demonică.

O altă scenă: „Maria merge pe un pavaj de piatră brută, se oprește, se pleacă la pământ și își pune urechea pe pietre. Camera de filmat o urmărește în sens invers, străbate pietrele și arată pe „Isus” legat atârând de tavanul unei celule de închisoare. Atunci Isus simte prezența Mariei și privește la ea, ca și cum ar vedea-o prin pietre” (relatarea spectatorilor). O altă scenă arată cum Maria îl vede pe Isus căzând pe drumul spre locul răstignirii, gândurile ei privesc înapoi la copilăria lui Isus, când El a căzut în timp ce se juca și ea L-a ridicat.

Un spectator catolic relatează:

[Ceva deosebit] la film este, cât de marianic este el. Ești condus prin istorie alături de Maria împreună cu Ioan și Maria Magdalena. Ea merge permanent pe drumul crucii și suferă cu adevărat împreună cu El. În final ea ține în brațe trupul mort al Fiului ei și privește direct în camera de filmare și direct în centrul propriului tău suflet. Cu gestul ei ea pare să ți-L ofere personal.

Potrivit concepției romano-catolice Maria a jertfit pe propriul ei fiu și îl oferă oamenilor. Această teologie romano-catolică pervertește jertfa adevărată a lui Isus Hristos.

Cea mai gravă abatere doctrinară de la Biblie are loc imediat după moartea pe cruce: grimasa răsând triumfătoare a diavolului este inserată. Însă Biblia învață ca adevăr central al Evangheliei, că Domnul Isus tocmai prin moartea Sa a biruit pe diavolul și a zdrobit capul șarpelui (compară cu Coloseni 2.15). Mai poate rămâne ceva din Evanghelie, dacă diavolul râde de moartea lui Isus? La primele prezentări în SUA spectatorii au scos strigăte și au bătut din palme (<http://spiegel.de/kultur/kino/0,1518,288029,00.html>).

Ar mai putea fi adăugate multe alte exemple nebiblice, împodobirea deosebită a Mariei sau abaterile derutante, însă din cauza spațiului restrâns aceste exemple ar trebui să fie suficiente.

O „evanghelie” catolică falsă

Potrivit lui Mel Gibson filmul are un țel catolic precis, și anume „să zguduie ceata spectatorilor moderni, prin aceea că ‚jertfa crucii’ este prezentată evident alături de ‚jertfa altarului’ [el se referă la euharistia romano-catolică] – căci ambele sunt una și aceeași” (<http://tmatt.gospelcom.net>). În film se înserează mereu în timpul răstignirii scena cinei.

Realmente filmul intermediază această versiune romano-catolică falsă a evangheliei – sacramentalismul. Conform catolicismului Isus a suferit și a murit, pentru ca prin valoarea suferințelor Sale să obțină o comoară, care apoi a fost încredințată Bisericii catolice spre

administrare (așa-numita comoară a bisericii). Biserica face parte oamenilor de această comoară prin cele șapte sacramente ale ei. După înțelegerea romano-catolică nu poți fi mântuit prin credința personală în Domnul Isus, ci numai prin intermediul bisericii romane, prin sacramentele ei și prin preoții ei (aceasta înțelege catolicismul prin „credință”).

Biserica catolică învață că jertfa lui Isus la cruce nu a avut loc o dată pentru totdeauna și este a-tot-suficientă, ci că ea trebuie continuată prin slujbele religioase. Al doilea conciliu al Vaticanului învață, că slujbele religioase sunt pentru „ca jertfa crucii să fie menținută pe parcursul timpurilor până la revenirea Sa” (Constituția liturghiei sfinte, §47).

Remarcabil este, că filmul accentuează suferințele lui Isus provocate de oameni. Căci aceste suferințe alcătuiesc comoara bisericească menționată mai sus – la care au valoare și suferințele omenești ale celorlalți „sfinți”, conform doctrinei catolice, ca de exemplu ale Mariei. Așa învață catehismul romano-catolic oficial:

[Comoara bisericească] constă din valoarea nespuse de mare și de nesecat, pe care o are efectuarea ispășirii și meritele lui Hristos, Domnul nostru ... În afară de aceasta acestei comori îi aparține și valoarea cu adevărat de nemăsurat, inepuizabilă și mereu nouă, pe care o au înaintea lui Dumnezeu rugăciunile și faptele bune ale preafericitei fecioare Maria și a tuturor sfinților ... Așa a lucrat ea pentru propria ei mântuire și prin aceasta a contribuit la mântuirea fraților ei. (Catehismul Bisericii catolice , Nr. 1476-1477).

În felul acesta Evanghelia biblică este pusă peste cap. Chiar și numai concepția că oamenii contribuie prin faptele lor la propria mântuire și a altora este pentru un creștin credincios Bibliei o oroare. În afară de aceasta Hristos a dobândit răscumpărarea numai prin aceea că El Însuși a fost lovit de Dumnezeu și a fost făcut păcat (Isaia 53.10 și versetele următoare, 2 Corinteni 5.21).

Spectatorii catolici mărturisesc ei înșiși:

Este un film foarte catolic. În fond este un film despre stațiunile pe drumul răstignirii. Pe lângă aceasta accentuează puternic pe Maria și euharistia.

Intercalările retrospective sunt corect plasate și accentuează în mod frumos rolul mamei noastre preafericite Maria ca mijlocitoare, euharistia, Duhul Sfânt și multe alte aspecte importante ale credinței noastre [catolice].

Interpretul lui Isus

Interpretul lui Isus, Jim Caviezel, este de asemenea un catolic convins. Privirea lui pătrunzătoare și radiația lui puternică sunt un factor principal al filmului. Spectatorii cred că văd aici pe Domnul Isus Hristos. Dar cine se ascunde înapoia acestei măști și de unde are el radiația magică? El a cerut ajutor pentru cariera lui de actor de la sfântul St. Genesius din Arles și de la St. Antonius din Padua.

În tinerețea lui a remarcat cum Maria l-a condus înapoi la rădăcinile lui spirituale. Centru credinței lui este „mama lui Dumnezeu și rozariu”, pe care el permanent îl roagă. În anul 2000 a vizitat locul popular meditativ-ecumenic al apariției Mariei, Medjugorje, și s-a rugat împreună cu un „vizionar”. Prin aceasta credința lui s-ar fi întărit. El poartă „medalionul femeii noastre iubite din Medjugorje” și crede că Maria îl duce mai aproape de Hristos. (<http://www.archatl.com>)

Într-un interviu în Medjugorje el spune: „Eu cred, că filmul acesta este ceva pe care Maria l-a făcut pentru fiul ei” (Interviu cu Jim și Kerri Caviezel, decembrie 2003, www.medjugorje.hr). Țelul lui Caviezel cu filmul ar fi „să aducă omenirea iarăși împreună”. El ar poseda „o bucată din adevărata cruce. Am purtat-o permanent la mine. Pentru aceasta au cusut un buzunar special la haina mea. Eu am purtat cu mine și relicvele lui pater Pio, ale sfântului Antonius din Padua, ale sfintei Maria Goretti și ale sfântului Denis, sfântul protector al actorilor. De asemenea eu postesc. Permanent am citit mesajele. În fiecare zi puteam fi văzut cu rozariu în mână.”

Concluzie

1. Credința – și prin aceasta tot de care noi profităm (Romani 1.17) – nu vine din a vedea, ci din auzirea Cuvântului lui Dumnezeu. Însă filmul este în limba aramaică și latină și inițial nici nu trebuia titrat.
2. Orice prezentare cinematografică a adevărului biblic trebuie în mod necesar să depășească cadrul Bibliei și prin aceasta să conțină și neadevăr. Biblia atenționează: „Dacă adaugă cineva la acestea, Dumnezeu îi va adăuga plăgile scrise în această carte.” (compară cu Proverbe 30.6; Galateni 1.8.)
3. Să prezinți pe Domnul Isus Hristos, Fiul Dumnezeului celui viu, printr-un actor și prin aceasta să oferi miilor de spectatori o imagine falsă despre singurul Salvator al lumii, este fără îndoială o chestiune foarte reprobabilă și în afară de aceasta stă în contradicție cu porunca a doua și a noua.
4. Suferința lui Isus Hristos, lucrarea de răscumpărare deosebit de sfântă – pe care Dumnezeu a ascuns-o de privirea lumii printr-un întuneric de trei ore! – s-o oferi în branșa cinematografică, care este dictată de distracții și comercializare și imoralitate, este expresia lipsei de pietate incomparabile, dacă nu este chiar blasfemie.
5. Prezentarea deosebit de brutală, sângeroasă, cu adevărat explozivă a maltratării și martiriului lui Hristos în filmul lui Mel Gibson cu siguranță înfiorează în mod natural și traumatizează lăuntric pe spectator, însă în nici un caz nu este felul prevăzut de Dumnezeu ca să trezească spiritual pe păcătos și să-i aducă Evanghelia aproape. În mod bătător la ochi Dumnezeu a descris în Biblie suferințele lui Hristos foarte discret.
6. Filmul „Suferințele lui Hristos” este marcat de misticismul și ocultismul romano-catolic în haină creștină și prin aceasta inspirat din surse demonice.

7. Cu abaterile lui elementare de la Evanghelia biblică (pe care filmul nicidecum nu o conține), filmul nu servește evanghelizării adevărate, ci conduce pe oameni în catolicism și ecumenismul din timpurile din urmă. Este șocant, că cele mai multe cercuri evanghelice consideră bun filmul și prin aceasta dovedesc că lor le lipsește în mod evident capacitatea spirituală de discernere și în cel mai bun caz ei evaluează filmul pe baza punctelor de vedere pragmatice și nu biblice.

Biblia ne cere să ne depărtăm de orice formă de înfățișare a răului (1 Tesaloniceni 5.22) și să fugim de idolatrie (slujba icoanelor, imagini false despre Dumnezeu) (1 Corinteni 10.14). Dacă filmul acesta oferă prilej pentru discuții evanghelistice despre fapta mântuitoare a lui Hristos, lucrul acesta este îmbucurător și poate fi folosit de suveranitatea lui Dumnezeu în mod evanghelic. Sfatul meu: Țineți-vă departe de filmul acesta și nu recomandați nimănui să vadă filmul. În loc de aceasta mărturisiți prietenilor și vecinilor credința dumneavoastră printr-o viață temătoare de Dumnezeu și citiți Biblia împreună cu ei.

Remarcă finală

Nu trebuie să fi văzut personal filmul, pentru ați face o părere? O contra întrebare: trebuie să fi băut otravă, ca să poți judeca, dacă este otravă? Nu, o evaluare pe baza informațiilor de încredere (analize chimice, observații empirice, atenționări demne de încredere, etc.) este absolut suficientă într-un astfel de caz – atât pentru a nu pune mâna pe otravă cât și pentru a atenționa pe alții!

Nu trebuie probat nici chiar un amestec de suc bun cu multe vitamine cu puțină otravă. Solicitarea biblică nu este: „Consumați totul, ce este rău nu vă va dăuna”, ci „*cercetați* toate, țineți ce este bun; feriți-vă de orice formă a răului” (1 Tesaloniceni 5.21-22). Versetul al doilea din aceste două versete este deseori nebagat în seamă. Este bine, dacă Numele și lucrarea Domnului Isus sunt făcute cunoscut. Noi vrem să facem aceasta, să ne sfințim pentru ea și în puterea unei vieți umplută de Duhul Sfânt să folosim orice ocazie pentru aceasta. Privirea acestui film impregnat cu otravă poate fi însă numai contraproductiv în privința aceasta.

PS: Cartea „Patimile lui Isus Hristos”, autor John Pieper, prezintă 50 de motive pentru ce Isus a murit pe cruce. Versiunea în limba română se găsește la adresa: http://www.mesagerul-crestin.net/carti/PDF/Passion_Christi_JP.pdf.

Părți din acest articol se bazează pe o relatare în limba engleză a lui David Cloud, www.wayoflife.org.

Alte surse vezi în text precum și:

Newsweek pe msn (<http://msnbc.msn.com/id/4212741/>)

<http://www.christianity.com/pcanews>

<http://www.christianitytoday.com/movies/commentaries/passion-passionofmel.html>

kath.net, charismamag.com, Detroit Free Press

Un articol de mare ajutor în limba engleză, care se preocupă cu critica filmului din punct de vedere biblic, se găsește la linkul următor:

http://www.bereanbeacon.org/articles/mel_gibsons_vivid_deception.htm.

Tradus de la: [Die Passion Jesu Christi](#)

Traducere: Ion Simionescu